

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci navrhovatelů: **a) P. S., b) Občanské sdružení Dolní Dunajovice proti R 52, z. s.**, se sídlem Hlavní 130, Dolní Dunajovice, oba zastoupeni Mgr. Lenkou Kotulkovou, advokátkou se sídlem Kopečná 241/20, Brno, proti odpůrci: **město Mikulov**, se sídlem Náměstí 158/1, Mikulov, zastoupen Mgr. Ing. Jánem Bahýřem, advokátem se sídlem Hoppova 880/18, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, se sídlem Körnerova 219/2, Brno, o návrhu na zrušení částí opatření obecné povahy – Územní plán Mikulov – vydaného zastupitelstvem města Mikulov dne 22. 12. 2020, v částech vymezení ploch Z74, Z75 a Z87, včetně souvisejících staveb, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2024, čj. 67 A 2/2022-206,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelé **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé se domáhají zrušení částí opatření obecné povahy (dále jen „OOP“), v tomto případě o zrušení částí Územního plánu Mikulova (dále jen „ÚP Mikulov“). Zastupitelstvo odpůrce jej schválilo dne 22. 12. 2020. Navrhovatelé konkrétně požadují

zrušení ÚP Mikulov v rozsahu jeho ploch Z74, Z75 a Z87. Vedle toho podali stěžovatelé také návrh na zrušení části Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje (dále jen „ZÚR JMK“), a to v rozsahu jeho plochy DSO4. Plocha Z74, stejně jako plocha DSO4, představuje koridor pro záměr dálnice D52. Plocha Z75 představuje koridor pro záměr přeložky silnice č. I/40 Mikulov – Sedlec (dále jen „propojka na Sedlec“). Plocha Z87 je rovněž plochou dopravní infrastruktury, konkrétně pro záměr parkoviště plánovaného golfového areálu (plochy K31-K45).

Obrázek 1 a 2: Převzato z hlavního výkresu grafické části ÚP Mikulov, označení ploch Z74 a Z75 doplnil NSS

[2] Navrhovatelé podali návrh na zrušení těchto částí ÚP Mikulov ke Krajskému soudu v Brně, který jej zamítl výrokem I. rozsudku z 20. 4. 2022 čj. 67 A 2/2022-93 (dále „první rozsudek krajského soudu“). Výrokem II. tohoto rozsudku odmítl krajský soud návrh na zrušení části ZÚR JMK. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali navrhovatelé kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem z 26. 6. 2024, čj. 8 As 121/2022-110 (dále „zrušující rozsudek NSS“), tak, že výrok I. prvního rozsudku krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve vztahu k výroku II. prvního rozsudku krajského soudu však Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[3] Krajský soud následně vydal ve věci v záhlaví uvedený rozsudek, jímž návrh na zrušení částí ÚP Mikulov opět zamítl. Návrhem na zrušení části ZÚR JMK se však již

pokračování

krajský soud opětovně nezabýval. Proti tomuto druhému rozsudku krajského soudu (dále „nyní napadený rozsudek“) podali navrhovatelé (dále „stěžovatelé“) opakovanou kasační stížnost. Odpůrce ani osoba zúčastněná na řízení se k této opakované kasační stížnosti nevyjádřili.

II. Přípustnost opakované kasační stížnosti – obecná východiska

[4] Jelikož se v nyní projednávané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, tak Nejvyšší správní soud úvodem vysvětlí, za jakých podmínek mohou být tyto kasační námitky přípustné. Soudní řád správní definuje přípustnost opakované kasační stížnosti takto: *Kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu* [§ 104 odst. 3 písm. a) tohoto zákona].

[5] Otázkou přípustnosti opakované kasační stížnosti se konkrétněji zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení z 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS. Z tohoto usnesení vyplývá, že pokud Nejvyšší správní soud zruší napadené rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, tak v opakované kasační stížnosti lze obecně namítat pouze to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Opakovaný přezkum otázek, kterými se již Nejvyšší správní soud zabýval a ke kterým již vyslovil své věcné posouzení, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil, by totiž postrádal smysl (body 19 až 23 odkazovaného usnesení).

[6] Výjimku z tohoto pravidla představují situace, kdy Nejvyšší správní soud vytkne krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav či nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. I v takových situacích se ale kasační námitky, které jsou vzneseny v opakované kasační stížnosti, musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Popřípadě musí tyto námitky směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu – řešena být nemohla (bod 24 odkazovaného usnesení). Po stěžovateli proto *„lze spravedlivě požadovat, aby v souladu s principem vigilantibus iura a dispoziční zásadou uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nebo vady řízení, které jeho vydání předcházely, již v první kasační stížnosti, pokud tak (mj. s ohledem na obsah řízení před krajským soudem a důvody jeho rozhodnutí) učinit může. Smyslem řízení o kasační stížnosti je nepochybně posoudit rozhodnutí (...) pokud možno v jednom řízení, nikoliv je postupně přezkoumávat v závislosti na tom, který důvod stěžovatel uplatní v dalších kasačních stížnostech poté, co jeho předchozí námitce bylo vyhověno. Takové „řetězení“ kasačních stížností by odporovalo zásadě právní jistoty a principu předvídatelnosti rozhodování, a nebylo by korektní ani ve vztahu ke krajskému soudu, jehož rozsudek vydaný za nezměněných skutkových a právních poměrů by byl postupně zrušován na základě nových důvodů uplatňovaných v opakovaných kasačních stížnostech“* (bod 27 usnesení). Pokud nedojde k zásadní změně skutkového či právního stavu, tak Nejvyšší správní soud neprojedná ty námitky, které stěžovatel uplatnil až ve druhé kasační stížnosti, ačkoliv je mohl uplatnit již v té první (bod 28 usnesení).

[7] Výše uvedených závěrů se Nejvyšší správní soud držel také ve své nedávné rozhodovací praxi (rozsudek NSS z 11. 4. 2025, čj. 8 Afs 231/2024-65, body 41 až 45; rozsudek z 11. 4. 2025, čj. 10 Afs 283/2024-51, bod 28; usnesení z 6. 3. 2025, čj. 5 As 295/2024-27, body 10 až 12 a tam odkazovaná judikatura).

[8] Nyní proto Nejvyšší správní soud posoudí věcně již pouze ty námitky, jimiž stěžovatelé brojí proti těm závěrům nyní napadeného rozsudku, které krajský soud musel posoudit opětovně, neboť ve svém prvním rozsudku je krajský soud posoudil nepřezkoumatelným způsobem. Stěžovatelé v opakované kasační stížnosti nenamítají, že by se krajský soud v nějaké otázce odchýlil od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, což by jinak mohl být další okruh přípustných námitek. Nejvyšší správní soud tedy pouze zhodnotí, zda původně nepřezkoumatelné závěry krajského soudu nyní obstojí. Soud se naopak nebude zabývat těmi námitkami, které stěžovatelé mohli vznést již v první kasační stížnosti, ale učinili tak až v té druhé. Stejně tak se soud nebude věcně zabývat těmi námitkami, které stěžovatelé vznesli v první kasační stížnosti a nyní je opakují i v druhé kasační stížnosti, ačkoliv je soud vypořádal již ve svém zrušujícím rozsudku.

[9] Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorní ještě na další důvod nepřipustnosti kasačních námitek. Tento důvod se přitom vztahuje jak na „jediné“ kasační stížnosti, tak i na ty opakované. Jde o námitky, které se věcně míjí s předmětem posuzovaného sporu. Může tedy jít např. o námitky, které brojí proti zásadám územního rozvoje, ačkoliv předmětem soudního přezkumu je územní plán, anebo které brojí proti územnímu plánu nějaké obce, ačkoliv předmětem soudního přezkumu je územní plán jiné obce. Tyto námitky se také mohou nepřipustně míjet s rozhodovacími důvody krajského soudu. Konkrétní příklady tohoto typu námitek vyplývají z judikatury (rozsudek NSS z 26. 7. 2024, čj. 8 Afs 196/2023-82, bod 28; usnesení z 7. 10. 2020, čj. 3 As 271/2020-44, bod 17; rozsudek z 7. 6. 2018, čj. 9 Ads 123/2017-29, bod 28 a tam odkazovaná judikatura).

[10] Přípustnost konkrétních námitek rozebere soud níže v tomto rozsudku. Soud rozčlenil okruhy těchto námitek v souladu s tím, jak je rozčlenil krajský soud v nyní napadeném rozsudku.

III. Samostatný koridor pro silnici na Pohořelice

Posouzení krajským soudem

[11] Krajský soud posoudil tuto otázku v bodech 44 až 54 nyní napadeného rozsudku stejně, jak ji posoudil již v bodech 35 až 43 svého prvního rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž aproboval tuto část prvního rozsudku krajského soudu v bodech 46 až 53 zrušujícího rozsudku. Krajský soud tedy nesouhlasil s tím, že ÚP Mikulov měl samostatně vymezit koridor pro silnici č. II/395 Pohořelice-Mikulov (dále jen „silnice na Pohořelice“). ZÚR JMK dle krajského soudu takovou povinnost neukládají. Samostatným vymezením tohoto koridoru by se ÚP Mikulov naopak mohl dostat do rozporu se ZÚR JMK. ÚP Mikulov tedy v tomto ohledu není v rozporu se ZÚR JMK. S tímto postupem souhlasil i Krajský úřad JMK ve svém stanovisku podle § 50 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

pokračování

Kasační stížnost

[12] V otázce silnice na Pohořelice je ÚP Mikulov, dle stěžovatelů, v rozporu se ZÚR JMK. ZÚR JMK v tomto ohledu odkazují na technicko-ekonomickou studii, která však není závazná a která nesprávně stanovuje více možných variant. Silnice na Pohořelice musí vést koridorem Z74 spolu s celou délkou dálnice D52. ZÚR JMK v tomto ohledu neuvádějí, že by silnice na Pohořelice měla v katastrálním území Mikulova a Pohořelic kopírovat již existující silnice, které ale nejsou součástí koridoru Z74. Pokud jde o ÚP Mikulov, tak v jeho výroku není silnice na Pohořelice vůbec zmíněna, přičemž tento výrok je v rozporu s následnými konstatováními odpůrce, dle kterého má silnice na Pohořelice vést právě koridorem Z74. Závěr, že tato silnice má vést koridorem Z74, vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 9. 10. 2023, čj. 5 As 248/2021-89, v němž soud přezkoumával územní plán Pohořelic. ÚP Mikulov je v tomto ohledu zavádějící pro veřejnost i správní orgány. Krajský soud se, dle stěžovatelů, nezabýval otázkou uskutečnitelnosti jak silnice na Pohořelice a dálnice D52 v jednom koridoru, tak i uskutečnitelnosti samotné dálnice D52. Dle stěžovatelů nelze tuto dálnici uskutečnit, neboť koridor Z74 není dostatečně široký pro to, aby v něm bylo dost místa pro těleso dálnice a i pro její ochranné pásmo. Krajský soud rovněž nesprávně vycházel ze stanoviska Krajského úřadu JMK, ačkoliv měl přezkoumat také toto stanovisko.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud považuje tento okruh kasačních námitek za nepřipustný. Jednak platí, že stěžovatelé již v první kasační stížnosti vznesli řadu námitek, které vznášejí také v opakované kasační stížnosti. Jde o tyto námitky: rozpor ÚP Mikulov se ZÚR JMK v otázce silnice na Pohořelice; popis silnice na Pohořelice ve výroku ÚP Mikulov; srozumitelnost ÚP Mikulov v otázce silnice na Pohořelice; uskutečnitelnost silnice na Pohořelice; správnost stanoviska Krajského úřadu JMK. Tyto námitky vznesli stěžovatelé zejména na stranách 8 až 11 první kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se pak s těmito námitkami vypořádal zejména v bodech 47 a 48 svého zrušovacího rozsudku. Stěžovatelům tehdy nedal za pravdu. Pro nyní projednávané řízení to znamená, že soud se již těmito námitkami nebude opětovně zabývat (bod [8] tohoto rozsudku). Nad rámec nutného soud připomíná, že ve zrušovacím rozsudku shledal, že silnice na Pohořelice by v katastrálním území Mikulova měla kopírovat trasu již existující silnice č. I/52. V takovém případě nemusel být pro silnici na Pohořelice stanoven samostatný koridor, který by byl popsán ve výroku ÚP Mikulov a u něž by se musela zkoumat uskutečnitelnost. Soud tehdy shledal, že ÚP Mikulov je v tomto ohledu v souladu se ZÚR JMK, a proto neměl ani důvod sporovat stanovisko Krajského úřadu JMK.

[14] Další část kasačních námitek shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou z důvodu, že se mýlí s předmětem nyní projednávaného sporu (bod [9] tohoto rozsudku). Jde o námitky, které se týkají technicko-ekonomické studie, ze které ZÚR JMK údajně vycházejí. Předmětem nynějšího soudního přezkumu je totiž ÚP Mikulov. Nad rámec nutného odkazuje soud na body 25 až 33 svého zrušujícího rozsudku, kde vysvětlil, proč je incidenční návrh na přezkum ZÚR JMK v nyní projednávané věci nepřipustný (což lze považovat za další důvod nepřipustnosti tohoto okruhu námitek). S předmětem tohoto sporu se do určité míry mýlí také argumenty, které se vztahují k územnímu plánu Pohořelic. Na jednu stranu

samozřejmě platí, že územní plány Mikulova i Pohořelic musí splňovat stejné zákonné náležitosti. Na druhou stranu ale též platí, že v katastrálním území Pohořelic může mít silnice na Pohořelice odlišné prostorové či stavební požadavky oproti tomu, jaké požadavky vyžaduje v katastrálním území Mikulova. V některých katastrálních územích totiž tato silnice bude kopírovat již existující silnice, a v jiných katastrálních územích naopak může být nově vystavěna. Nelze tedy ztotožňovat způsoby, jakými je tato komunikace zakotvena v jednotlivých územních plánech. Soud na tomto místě připomíná, že svým rozsudkem čj. 5 As 248/2021-89 zamítl kasační stížnost, již tehdejší stěžovatel brojil proti územnímu plánu Pohořelic.

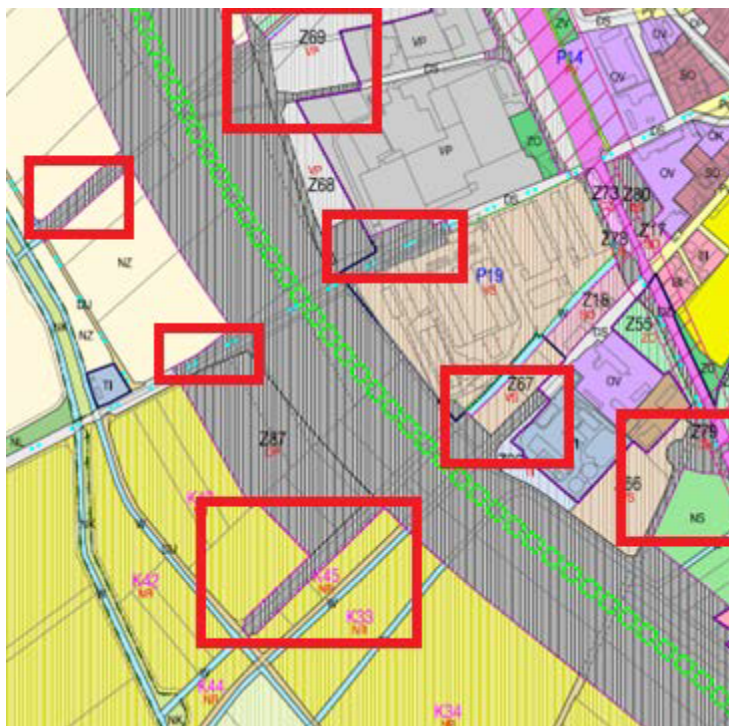
[15] Pokud jde o námitku, že dálnice D52 není v koridoru Z74 uskutečnitelná, neboť její těleso spolu s jejími ochrannými pásmy překračuje šířku 200 m, tak tu stěžovatelé uplatňují až ve druhé kasační stížnosti, ačkoliv ji mohli uplatnit již v té první. Soud ji proto považuje za nepřipustnou a věcně ji neprojedná (bod [8] tohoto rozsudku).

IV. Šíře koridoru Z74, plocha Z87 a protnutí ploch Z74 a Z75

Závazný právní názor zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud v bodě 71 svého zrušujícího rozsudku konstatoval, že první rozsudek krajského soudu je zčásti nepřezkoumatelný. Krajský soud totiž tehdy nevypořádal část návrhové argumentace, která se týkala výběžků koridoru Z74 v okolí průmyslových objektů na východní straně města (obrázek 3). Nejvyšší správní soud konkrétně v bodě 72 svého zrušujícího rozsudku uvedl, že krajský soud „*bude muset v dalším řízení především posoudit, za jakým účelem byly tyto výběžky v ÚP Mikulov vymezeny. Konkrétně posoudí, zda se jedná o výběžky pro záměry, které budou dopravní součástí tělesa dálnice D52 či zda se jedná o stavby, které budou muset v důsledku stavby tělesa dálnice D52 vzniknout (např. odvodňovací kanály či mosty pro okolní komunikace). V tomto ohledu by odpůrce měl důvod vzniku těchto výběžků v řízení před krajským soudem náležitě a konkrétně osvětlit, hodlá-li své opatření obecné povahy obhájit. Krajský soud se také bude zabývat otázkou, zda šedá plocha (šedá na hlavním výkresu ÚP Mikulov), která se nachází mezi plochou Z66 a nemovitostí stěžovatele a), je skutečně výběžkem koridoru Z74 nebo samostatnou plochou.*“ Kromě těchto výběžků měl krajský soud nově posoudit i rozšíření koridoru Z74 v místě, kde se setkává s koridorem Z75, a také se měl zabývat rozšířením koridoru Z74 v místech, která se nachází jižně od nemovitosti stěžovatele a) (obrázek 1).

pokračování

Obrázek 3: Převzato z hlavního výkresu ÚP Mikulov, vyznačení „výběžků“ doplnil NSS

[17] Nejvyšší správní soud dále v bodech 76 a 77 svého zrušujícího rozsudku shledal, že krajský soud se nedostatečně zabýval tím, zda překročení šíře 200 m u koridoru Z74 může zasáhnout do práv stěžovatelů. Větší šíře koridorů přitom teoreticky může vést k rozšíření možností, kam těleso dálnice bude moci být v budoucnu umístěno. Krajský soud se ovšem těmito možnostmi umístění záměru nezabýval. Širší koridor přitom teoreticky umožňuje, aby dálnice D52 vedla blíž k nemovitosti stěžovatele a), anebo aby dálnice zasahovala do blízké CHKO, a tím zasáhla do práv stěžovatele b). Krajský soud se tedy v novém rozsudku měl zabývat tím, zda v rámci ÚP Mikulov nedošlo k nezákonnému rozšíření koridoru Z74 oproti ZÚR JMK. Nejvyšší správní soud nicméně shledal jako nedůvodné ty námitky, které se týkaly plochy Z87.

Nové posouzení krajským soudem

[18] Krajský soud úvodem svého posouzení shrnul příslušnou část návrhu, vyjádření odpůrců a také závazný právní názor Nejvyššího správního soudu (body 55 až 61 nyní napadeného rozsudku). V reakci na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu vyzval následně krajský soud účastníky, aby se k závěrům zrušujícího rozsudku případně vyjádřili, což také učinili. Krajský soud proto tato vyjádření zrekapituloval (body 63 až 93 nyní napadeného rozsudku).

[19] Krajský soud má za to, že odpůrce dokázal v novém řízení zdůvodnit a „obhájit“ výběžky koridoru Z74. Obecným cílem výběžků je umožnit provedení staveb, které souvisejí s dálnicí D52. Bez jejich vymezení by nebylo možné je do území umístit a současně minimalizovat jejich vliv na stávající infrastrukturu a dopravní vztahy v území. To jsou podle krajského soudu cíle rozumné, legitimní a bez náznaku svévole. Tyto výběžky se navíc opírají o podrobnější podklady. Co je pak podle krajského soudu hlavní, výběžky nebudou součástí samotné dálnice D52 *stricto sensu*. Těleso dálnice D52, pro kterou koridor Z74

primárně vznikl, totiž posuzovanými výběžky nepovede. Smyslem výběžků proto není rozšiřovat koridor pro dálnici D52 nad 200 m, které pro jeho maximální šířku vymezují ZÚR JMK. Jejich smyslem je vymezit plochu s koridorem tak, aby po materiální stránce mohla plnit funkci předvídanou právě v ZÚR JMK, tedy umožnit následné fáze realizace dálnice D52. Z tohoto materiálního pohledu proto nelze říci, že by koridor pro dálnici D52 překračoval v rámci ÚP Mikulov požadavky, které mu vyplývají ze ZÚR JMK.

[20] Nejvyšší správní soud dal odpůrci šanci, aby tyto výběžky dovysvětlil. To se ovšem, dle krajského soudu, neslučuje s postojem stěžovatelů, dle kterých by jakékoliv překročení šíře koridoru DS04 mělo automaticky vést ke zrušení části ÚP Mikulov. Odpůrce dokázal vysvětlit, že vymezení samostatných ploch pro související stavby by zhoršilo přehlednost grafické části ÚP Mikulov, neboť tyto samostatné plochy by se vrstvily s koridorem Z74. Pokud by bylo možné tyto plochy přehledně zobrazit, pak by již nepochybně tvořily samostatné plochy, kterými z materiálního pohledu jsou. Zároveň platí, že tyto související stavby budou uskutečňovány pouze tehdy, pokud bude stavěna i samotná dálnice D52.

[21] Pokud jde o konkrétní výběžky, tak část z nich souvisí s plánovaným mimoúrovňovým křížením dálnice D52 a ostatních komunikací. Další část z nich souvisí s křížením dálnice s vodními toky. Pokud jde o údajné rozšíření plochy Z74 v blízkosti ploch Z68 a Z69, tak to je ve skutečnosti plocha Z76, která má zajišťovat místní dopravní obsluhu. Totéž platí i pro koridor Z79, který navazuje na koridor Z78, který má také zajišťovat dopravní obslužnost. V těchto dvou případech tedy nejde o rozšíření plochy Z74. Pokud by krajský soud přistoupil na argumentaci stěžovatelů, pak by musel zrušit celý koridor Z74, neboť soud nemá výrokovou možnost, aby zrušil pouze tyto výběžky. Vzhledem k tomu, že tyto výběžky nejsou výsledkem svévole, ale naopak mají legitimní význam, tak krajský soud považoval tyto výběžky za pouhou formální nesrovnalost ve vztahu k ZÚR JMK. Tato nesrovnalost nedosahuje takové intenzity, aby kvůli ní bylo třeba rušit celý koridor Z74.

[22] Krajský soud se dále zaměřil na rozšíření koridoru Z74, které se nachází jižně od nemovitosti stěžovatele a) (obrázek 1). Toto rozšíření vysvětlil již odpůrce ve svém rozhodnutí o námitce. K tomuto rozšíření došlo z důvodu, že mezi dálnicí D52 a již existující železnicí by vznikly neobhospodařovatelné zemědělské plochy. V tomto místě se navíc plocha Z74 prolíná s plochou Z75, kdy došlo ke zpřesnění hranic mezi nimi. Jak již naznačil Nejvyšší správní soud, v těchto místech má vzniknout mimoúrovňová křižovatka Mikulov-jih. ZÚR JMK pro účely této křižovatky definovaly proměnlivé rozšíření plochy vymezené obalovou křivkou dvou kružnic o poloměrech 180 m. Krajský soud, skrze hlavní výkres, ověřil rozměry těchto částí koridoru a shledal, že ty plně odpovídají požadavkům ZÚR JMK. Ani v tomto případě tedy námitky stěžovatelů neobstály.

[23] Stěžovatelé v reakci na zrušující rozsudek argumentovali, že všechna tato rozšíření koridoru Z74 měla být samostatným předmětem posouzení SEA. Pokud jde o rozšíření jižně od nemovitosti stěžovatele a), tak krajský soud zopakoval, že zde nedochází k překročení maximální šíře podle ZÚR JMK. Toto místo, kde se setkávají plochy Z74 a Z75, přitom bylo předmětem posouzení SEA. Pokud jde o výběžky z plochy Z74, tak ty byly součástí posouzení SEA ve vztahu k celé ploše Z74. Pokud jde o místo, kde se setkávají plochy Z74 a Z87, tak sice může jít o související plochy v otázce zemědělského půdního fondu, nicméně

pokračování

dopravně se jedná o nezávislé záměry. To byl také závěr, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud v bodech 80 až 84 zrušujícího rozsudku. Krajský soud tak v bodech 115 až 117 nyní napadeného rozsudku ocitoval tyto části zrušujícího rozsudku.

Kasační stížnost

[24] Stěžovatelé odkazují na bod 82 výroku ZÚR JMK, dle kterého je v koridoru DS04 zahrnuta jak dálnice D52, tak i souběžná silnice a také související stavby. Pojem „včetně souvisejících staveb“ byl do ZÚR JMK přidán po veřejném projednání návrhu ÚP Mikulov. Stěžovatelé v tomto ohledu upozorňují na to, že tuto změnu nevyžadoval Krajský úřad JMK ani Ministerstvo dopravy. Stěžovatelé rovněž nesouhlasí s tím, jakým způsobem Jihomoravský kraj vysvětlil tento rozpor v řízení o návrhu na zrušení ZÚR JMK (rozsudek krajského soudu z 20. 12. 2017, čj. 65 A 3/2017-931, bod 597). Stěžovatelé dále vysvětlují svoji aktivní procesní legitimaci, přičemž stěžovatel b) má za to, že se může dovolávat porušení také těch předpisů, jejichž účelem je ochrana veřejných zájmů (z právní věty II. usnesení rozšířeného senátu NSS z 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS, *Dobřejovice – Čestlice*).

[25] Pro nyní projednávanou věc je nicméně podstatné to, že koridor DS04 je, v souladu s požadavky Ministerstva dopravy, dostatečně dimenzován a plně zahrnuje také související stavby. Pokud tedy ÚP Mikulov stanovil v rámci koridoru Z74 výčnělky, které mají sloužit pro související stavby, tak tím překročil maximální možnou šíři, kterou ZÚR JMK pro tento koridor stanovily. Jestliže odpůrce hodlal tuto maximální šíři překonat, tak měl v rámci ÚP Mikulov vytyčit pro související stavby samostatné plochy. Krajský soud v tomto ohledu sice uvedl řadu informací, nicméně pominul jádro problému, tj. nesoulad ÚP Mikulov se ZÚR JMK. Nesoulad územního plánu se ZÚR je přitom důvodem pro zrušení celého dotčeného koridoru v rámci územního plánu. Tyto plochy je totiž nutné posuzovat jako celky, přičemž v rámci jednoho koridoru je přípustný pouze jeden způsob jeho využití. Naopak pokud by část území měla mít jiný způsob využití, pak by tato část musela mít v územním plánu samostatnou plochu. Dále je třeba rozlišovat mezi místními a nadmístními záměry, přičemž místní záměry musí být vymezeny v rámci samostatných ploch, které se nemají překrývat s plochami nadmístních záměrů. Na základě výše uvedeného tedy stěžovatelé mají za to, že krajský soud měl zrušit koridor Z74.

[26] Pokud jde o výběžky plochy Z74 (obrázek 3), tak stěžovatelé jednak nesouhlasí s krajským soudem v tom, že tyto výběžky nebudou součástí samotné dálnice D52 *stricto sensu*. Dle stěžovatelů platí, že na úrovni územních plánů není jasné, jak bude dálnice nakonec vypadat. Navíc formulaci *stricto sensu* považují za zavádějící, jelikož je třeba primárně vycházet ze ZÚR JMK. Ze stejného důvodu stěžovatelé nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že pravým smyslem výběžků je zajistit, aby plocha Z74 mohla plnit svoje funkce. Dle stěžovatelů se tento svévolný závěr snaží překonat skutečnost, že plocha Z74 překračuje maximální šíři plochy DS04. Pokud jde o možné vrstvení plochy Z74 a okolních ploch, tak krajský soud pouze nekriticky přebírá tvrzení odpůrce, přičemž územní plánování žádné vrstvení ploch nezná. Pokud by ÚP Mikulov řádně převzal plochu DS04, pak by se související stavby nacházely uvnitř plochy Z74, která by měla konstantní šířku 200 m. Vedle takového koridoru by případně mohlo dojít k vymezení návazných ploch, které by byly předmětem posouzení SEA. Žádné vrstvení ploch by tedy neprobíhalo.

Stěžovatelé v tomto ohledu připomínají, že územní plánování by mělo být důsledně formalizovaným procesem.

[27] Pokud jde o plochu Z87, tak krajský soud uvedl, že ta není funkční součástí plochy Z74. V tomto ohledu se krajský soud odkázal na výřez z jednoho výkresů ÚP Mikulov. Dle stěžovatelů nicméně nelze z tohoto výřezu daný závěr dovodit. Stěžovatelé naopak upozorňují na stanovisko ministerstva životního prostředí (bod 80 zrušujícího rozsudku NSS), ze kterého vyplývá, že záměr na ploše Z87 má být součástí dálnice D52. Soudy musí toto stanovisko respektovat. Plocha Z87 je prezentována jako parkoviště pro budoucí rozsáhlý golfový areál. Jelikož tedy toto parkoviště bude sloužit široké veřejnosti, tak jde o nadmístní záměr. Je ovšem logické, aby se na toto parkoviště sjíždělo již z dálnice, a nikoliv skrze již existující komunikace uvnitř města. Díky spojení dopravních ploch Z74 a Z87 mohou být tyto dálniční sjezdy uskutečněny, aniž by byly zobrazeny v ÚP Mikulov. Stěžovatelé odhadují kapacitu tohoto parkoviště na 1 500 osobních vozidel, což je kapacita, která přesahuje očekávané množství návštěvníků. V ÚP Mikulov tedy schází dostatečné informace o věci, resp. odpůrce nevyvrátil, že plocha Z87 bude napojena na dálnici D52. Vzhledem k výše uvedenému se tedy stěžovatelé obávají, že plocha Z87 má ve skutečnosti plnit funkci dálniční odpočívky. Stěžovatelé proto trvají na tom, aby byla plocha Z87 zrušena.

[28] Jde-li o rozšíření plochy Z74 jižně od nemovitosti stěžovatele a), tak stěžovatelé nejprve připomínají skutkový stav a také závěry prvního rozsudku krajského soudu. Krajský soud v bodě 107 nyní napadeného rozsudku souhlasil se stěžovateli v tom, že jižně od nemovitosti stěžovatele a) překračuje plocha Z74 maximální šířku 200 m. Dále se však krajský soud zaměřil pouze na místa ještě více jižněji, kde již začíná plocha Z75. Stěžovatelé však na toto místo, kde se setkávají plochy Z74 a Z75, neodkazovali. Stěžovatelé tedy trvají na tom, že plocha Z74 překračuje šíři 200 m nepřipustným způsobem. Stěžovatelé dále připomínají, že tato oblast je součástí CHKO a také evropsky chráněnou lokalitou. Za takové situace by se dopravní záměry měly vymezovat striktně.

[29] Stěžovatelé rovněž sporují konstatování krajského soudu, že u plochy Z75 nedochází k překročení její maximální šíře, kterou stanovují ZÚR JMK. V místě, kde se plocha Z75 setkává s plochou Z74, naopak vzniká jakýsi trojúhelník o straně více než 400 metrů (podle ZÚR JMK by měla mít maximálně 100 m), který v rámci ÚP Mikulov výrazně zvětšuje danou plochu oproti tomu, jak ji definují ZÚR JMK.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že předmětem tohoto přezkumu není zákonnost ZÚR JMK. Námitky, které se týkají právě ZÚR JMK, se tedy mýlí s předmětem tohoto řízení (bod [9] tohoto rozsudku). Soud proto nebude hodnotit, jakým způsobem měly být do koridoru DS04 zakotveny také související stavby a nebude ani hodnotit, jaký orgán měl tuto změnu ZÚR JMK doporučit. Podobně se s předmětem tohoto sporu mýlí i námitky, jimiž stěžovatelé zpochybňují rozsudek krajského soudu čj. 65 A 3/2017-931. Vedle toho soud připomíná, že otázku aktivní legitimace stěžovatelů vyřešil soud již ve svém zrušujícím rozsudku (bod [17] tohoto rozsudku). Krajský soud se přitom v nyní napadeném

pokračování

rozsudku touto otázkou již nezabýval. Soud se proto nyní nebude zabírat tím, zda lze na situaci stěžovatele b) aplikovat usnesení rozšířeného senátu *Dobřejovice – Čestlice*.

[31] Nejvyšší správní soud se zaměřil na otázku šíře plochy Z74. V posouzení této otázky dává soud zapravdu krajskému soudu. Krajský soud v tomto ohledu nijak nepominul stěžejní problém plochy Z74, tj. že na určitých místech překračuje šíři 200 m, kterou jako maximální stanovily ZÚR JMK, a podrobně se touto otázkou zabýval v bodech 94 až 106 nyní napadeného rozsudku. Krajský soud správně dovodil, že důvody a místa překročení této šířky mají své opodstatnění a že toto překročení *de facto* (či slovy krajského soudu *materiálně*) povede k naplnění cílů, které ZÚR JMK stanovily pro ÚP Mikulov.

[32] Pokud jde o tzv. výběžky (obrázek 3), tak ty vznikly kvůli pozemním komunikacím a také kvůli vodním tokům, které mají přetínat těleso dálnice. Jde tedy o záměry, které úzce souvisí s funkcí, podobou a potřebami dálnice (např. budou kompenzovat funkci dálnice jako krajinné bariéry), avšak nejsou její bezprostřední součástí. Zároveň se jedná o záměry, které budou uskutečňovány pouze spolu či v návaznosti na výstavbu dálnice (tj. pokud nedojde k postavení dálnice, tak patrně nevyvstane potřeba uskutečnění ani těchto dílčích záměrů). Tyto dílčí záměry dokonce mohou být nezbytné k výstavbě dálnice (např. kvůli řádnému odvodnění). Jsou však materiálně vzato samostatnými plochami, jen tak nejsou formálně označeny. Odpůrce v tomto ohledu dokázal vysvětlil, že k naplnění účelu (tj. k výstavbě dálnice) bylo třeba zakotvit také ty záměry, které s dálnicí zjevně souvisí, ačkoliv nejsou samotným tělesem dálnice, respektive jeho bezprostředně související součástí (*stricto sensu* pojetí krajského soudu). Je tak třeba rozlišovat například mezi mimoúrovňovou křižovatkou umožňující přímý sjezd z dálnice a mezi stávajícími komunikacemi či vodním tokem, které se budou s dálnicí pouze míjet. Zatímco mimoúrovňová křižovatka je související stavbou ve smyslu v ZÚR JMK vymezeného koridoru DS04, stávající komunikace či vodní tok, které bude třeba zachovat a upravit po výstavbě dálnice, jsou do určité míry samostatným záměrem. Krajský soud se jednotlivým výběžkům podrobně věnoval v bodech 101 až 106 a Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem, že tyto výběžky nejsou nijak excesivní a mají své opodstatnění, ztotožňuje.

[33] Kromě opodstatnění těchto výběžků je třeba vzít v potaz také to, že tyto výběžky neumožňují, aby jimi vedla liniová stavba. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli v tom, že konečná podoba dálnice ještě není v této fázi známá, nicméně liniový charakter dálnice plyne již z její podstaty (či také z jejího zakotvení v ZÚR JMK). Jinými slovy tak tyto výběžky neumožňují, aby se těleso dálnice dalo umístit i do jiných míst, než kde to umožňují ZÚR JMK. Soud tedy neshledal, že by se odpůrce snažil těmito výběžky např. obejít ZÚR JMK. Pokud jde o otázku přehlednosti či překrývání ploch, tak soud odkazuje na bod 100 nyní napadeného rozsudku. V něm krajský soud srozumitelně vysvětlil, že odpůrcem zvolený způsob přispívá k přehlednosti grafické části ÚP Mikulov, resp. vrstvení těchto ploch by bylo nevhodné z hlediska přehlednosti. Za takové situace by bylo příliš formalistické (viz bod [36] tohoto rozsudku), aby soud přistoupil na požadavek stěžovatelů (dle kterých má koridor Z74 striktně dodržovat šířku 200 m a pro jakékoli související stavby stanovovat samostatné navazující plochy) a zrušil plochu Z74.

[34] Pokud jde o rozšíření plochy Z74 jižně od nemovitosti stěžovatele a), tak Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovateli v tom, že by se krajský soud tímto rozšířením

nezabýval. Krajský soud se jím zabýval v bodě 107 až 109 nyní napadeného rozsudku. V něm krajský soud uvedl, že v tomto místě se dálnice D52 velmi přibližuje již existující železnici. Za účelem zamezení vzniku neobhospodařovatelných ploch, které by se nacházely mezi dálnicí a železnici, a s ohledem na návrh navazující křižovatky Mikulov-jih (bod [35] tohoto rozsudku), tedy odpůrce v těchto místech přistoupil k rozšíření plochy Z74. Věnoval se tedy celému tomuto rozšíření plochy Z74, které se nachází mezi nemovitostí stěžovatele a) a místem spojení ploch Z74 a Z75. V bodě 109 rozsudku pak uzavřel, že rozměry koridoru plně odpovídají rozměrovým požadavkům ZÚR JMK.

[35] Soud se dále zabýval rozšířením plochy Z75 v místech, kde se setkává s plochou Z74. Konkrétně jde o místo plánované křižovatky Mikulov-jih. Soud souhlasí se stěžovateli v tom, že dle ZÚR JMK se pro účely této křižovatky může znatelně rozšířit pouze plocha DS04 (Z74), a nikoliv plocha DS17 (Z75). Soud souhlasí se stěžovateli také v tom, že plocha Z75 překračuje v těchto místech maximální šíři 100 m, kterou jí mimo zastavěné území a zastavitelné plochy stanovily ZÚR JMK. V tomto ohledu je nyní napadený rozsudek krajského soudu mírně nepřesný, neboť vzal v potaz pouze ono dovolené rozšíření plochy Z74, ale nevzal v potaz omezenou šíři plochy Z75. Napadený rozsudek i ÚP Mikulov však přesto stojí. Stěžovatelé totiž nespoujají závěr krajského soudu, že společné rozšíření ploch Z74 a Z75 (součet rozšíření těchto ploch) splňuje rozměrové limity podle ZÚR JMK (bod 111 nyní napadeného rozsudku). Pokud by tedy Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku i daných částí ÚP Mikulov, tak by odpůrce byl nucen k tomu, aby toliko posunul hranici mezi plochami Z74 a Z75 více na severovýchod. Tím by odpůrce dosáhl toho, že plocha Z75 nebude v daném místě příliš rozšířena. Namísto toho by však rozšířil plochu Z74, což by bylo přípustné. To znamená, že „společnou siluetu“ ploch Z74 a Z75 by odpůrce vůbec měnit nemusel, neboť ta v soudním přezkumu obstála. Za takové situace má tedy Nejvyšší správní soud za to, že zrušení napadeného rozsudku i daných částí ÚP Mikulov by bylo příliš formalistické (bod [36] tohoto rozsudku). Soud tak pouze zkorigoval dílčí část odůvodnění napadeného rozsudku.

[36] Soud tedy shledal, že plocha Z74 stojí. Výše uvedenými závěry Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje nutnost, aby územní plány byly v souladu se ZÚR. Ostatně, jak bylo naznačeno výše, pokud by smyslem tohoto rozšíření nad 200 m bylo např. obejít ZÚR JMK, pak by ÚP Mikulov neobstál. Vzhledem k výše uvedenému nicméně soud souhlasí s krajským soudem v tom, že by bylo příliš formalistické, pokud by soudy zrušily plochy Z74 a Z75. Soud na tomto místě připomíná zásadu zdrženlivosti při přezkumu OOP. Jak soud dovodil ve svém rozsudku z 14. 6. 2023, čj. 5 As 189/2021-31, *„soud při přezkumu opatření obecné povahy musí vždy vážit závažnost zjištěného pochybení ve vztahu k zákonnosti opatření jako takového na straně jedné a dotčení práv navrhovatelů na straně druhé. Není vyloučeno, aby zjištěné pochybení bylo natolik marginální, že neodůvodní zrušení opatření ani z části, natož v celku“* (bod 41 citovaného rozsudku).

[37] Pokud jde o posouzení plochy Z87, tak krajský soud byl vázán zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Krajský soud proto také v bodech 115 až 117 nyní napadeného rozsudku ocitoval body 80 až 84 zrušujícího rozsudku. Stěžovatelé nyní tyto závěry, které se týkají stanoviska ministerstva životního prostředí a také posouzení SEA, zpochybňují. Tuto část námitek již ovšem Nejvyšší správní soud jednou vypořádal a tímto svým předchozím posouzením je vázán i nyní. Soud se proto touto částí námitek již nyní nebude

pokračování

zabývat (obdobně bod [50] tohoto rozsudku). Jde-li o obrázek, na který krajský soud odkázal v bodě 113 nyní napadeného rozsudku, tak z něj skutečně vyplývá, že plochy Z74 a Z87 jsou oddělené. Odůvodnění krajského soudu však není založeno jen na tomto obrázku. Krajský soud vysvětlil (byť citací zrušujícího rozsudku), proč jsou tyto plochy na sobě nezávislé. Jde-li o námitky o možném dopravním propojení dálnice D52 s plochou Z87, tak tyto námitky uplatňují stěžovatelé až ve druhé kasační stížnosti, ačkoliv je mohli uplatnit již v té první. Soud se proto jimi nebude zabývat (bod [8] tohoto rozsudku).

V. Samotný koridor Z75 pro propojku na Sedlec

Posouzení krajským soudem

[38] Krajský soud posoudil tuto otázku v bodech 120 až 131 nyní napadeného rozsudku stejně jako v bodech 55 až 63 svého prvního rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž aproboval tuto část prvního rozsudku krajského soudu v bodech 85 až 88 zrušujícího rozsudku. Krajský soud tedy zrekapituloval, jakým způsobem ÚP Mikulov popisuje plochu Z75 a shledal, že tento popis splňuje náležitosti, které pro územní plány stanovuje vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti. Tento popis je rovněž v souladu s § 43 odst. 1 a § 50 odst. 7 stavebního zákona. Z ÚP Mikulov jasně plyne, proč je potřeba zakotvení plochy Z75.

Kasační stížnost

[39] Krajský soud vložil do bodu 108 nyní napadeného rozsudku výřez z výkresu ZÚR JMK, v němž je zobrazeno místo, kde se setkávají koridory DS04 (Z74) a DS17 (Z75). Tento výřez zobrazuje ZÚR JMK ve znění 1. aktualizace, v rámci níž došlo k propojení koridorů DS04 a DS17. V předchozím znění ZÚR JMK však tyto koridory propojeny nebyly. V době veřejného projednání ÚP Mikulov však bylo účinné právě předchozí znění ZÚR JMK (v době schválení ÚP Mikulov zastupitelstvem však již 1. aktualizace ZÚR JMK byla účinná). Stanovisko, jímž krajský úřad ověřuje soulad návrhu územního plánu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, přitom musí dle stěžovatelů zkoumat stav, který existuje právě v době veřejného projednání návrhu územního plánu. V nyní projednávané věci proto Krajský úřad JMK nemohl shledat, že návrh ÚP Mikulov je v souladu se ZÚR JMK, neboť v době veřejného projednání ÚP Mikulov ještě ZÚR JMK neobsahovaly propojení těchto koridorů. Stěžovatelé v tomto ohledu připomínají, že soudy by neměly přezkoumávat pouze OOP jako taková, ale také proces jejich pořizování.

[40] Stěžovatelé dále upozorňují, že zadání 1. aktualizace ZÚR JMK neobsahovalo požadavek na změnu silniční infrastruktury v okolí Mikulova. Změna, kterou přinesla 1. aktualizace, tedy nemá oporu v zadání. ÚP Mikulov přitom navazuje na ZÚR JMK a odráží jeho právní vady. Stěžovatelé si sice jsou vědomi toho, že se soudy v předchozích rozsudcích odmítly zabývat jejich incidenčním návrhem na zrušení ZÚR JMK. Nepřípustnost incidenčního návrhu však vede k bezvýchodnosti této situace, a proto stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud předložil tuto věc Ústavnímu soudu. Stěžovatelé navíc upozorňují, že nové propojení koridoru DS04 a DS17 nebylo prověřeno orgánem ochrany přírody a ani v rámci SEA a NATURA 2000.

[41] Dále platí, že propojka na Sedlec nebude plnit funkci obchvatu Mikulova, neboť tamější doprava bude stále muset směřovat na stávající silnici I/52, tedy přes zastavěné území. Již existující trasa silnice I/40 je v ÚP Mikulov značena jako zrušená za pomoci křížků (stěžovatelé odkazují na výřez z grafické části). Z toho však není zřejmé, zda tato část komunikace tedy bude zrušena úplně či zda bude v budoucnu sloužit jako místní komunikace. V případě úplného zániku těchto částí silnice by doprava musela vést skrze zastavěné území města.

[42] Pro účely ÚP Mikulov nebyla zpracována žádná dopravní studie, která by předpovídala budoucí intenzitu dopravy. Taková studie by přitom byla podkladem i pro studie ohledně hluku či znečištění. Bez této dopravní studie je tedy nepřezkoumatelné posouzení SEA i samotný ÚP Mikulov ve vztahu k ploše Z75. Tato plocha se přitom nachází v blízkosti lokalit cenných z hlediska NATURA 2000 a také v blízkosti zastavěných částí města, a má tedy na tato místa vliv.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[43] Nejvyšší správní soud považuje tento okruh námitek za nepřipustný. Pokud jde o údajně nové propojení ploch DS04 a DS17, tak Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že krajský soud umístil výřez z příslušné části ZÚR JMK až do nyní napadeného rozsudku, nikoliv již do toho prvního. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že stěžovatelé reagují na rozhodovací důvod krajského soudu, na který v první kasační stížnosti reagovat nemohli. Stěžovatelům však nic nebránilo v tom, aby v již první kasační stížnosti upozornili na to, že veřejný návrh ÚP Mikulov údajně navazoval na to znění ZÚR JMK, které v době veřejného projednání ještě nebylo účinné. Tato údajná vada by totiž byla založena již přijetím ÚP Mikulov, a nikoliv až tím, že se krajský soud odkázal na nesprávné znění ZÚR JMK. Stěžovatelé v první kasační stížnosti nicméně tuto námitku nevznesli. Nejvyšší správní soud ji proto nyní nemůže projednat, a považuje ji tak za nepřipustnou (bod [8] tohoto rozsudku). Stěžovatelé nepřipustným způsobem uplatňují ve druhé kasační stížnosti také řadu dalších námitek, které mohli uplatnit již v první kasační stížnosti, ale neučinili tak. Jde o námitky ohledně neexistující dopravní studie pro ÚP Mikulov, ohledně budoucí dopravy na daných místech a ohledně budoucí existence částí silnice I/40.

[44] Pokud jde o námitky, které se týkají vad 1. aktualizace ZÚR JMK, tak ty jsou nepřipustné z důvodu, že se mýlí s předmětem tohoto řízení (bod [9] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na body 25 až 33 svého zrušujícího rozsudku, kde vysvětlil, proč je incidenční návrh na přezkum (byť i 1. aktualizace) ZÚR JMK nyní nepřipustný. V bodě 29 svého zrušujícího rozsudku odkázal soud na usnesení Ústavního soudu z 28. 8. 2023, sp. zn. II. ÚS 1429/23. V tomto usnesení Ústavní soud konstatoval, že „v situaci, kdy již nelze podat abstraktní návrh na zrušení OOP, se nabízí jen podání incidenčního návrhu, který je však podmíněn existencí správního rozhodnutí“ (bod 13 odkazovaného usnesení). Dále Ústavní soud uvedl, že „nemožnost napadat incidenčně podkladové OOP a za ‚meritorní akt‘ považovat rovněž OOP, judikatura vyloučila“ (bod 14 odkazovaného usnesení). Ústavní soud tak shledal současnou rozhodovací praxi jako ústavně konformní. Soud proto neshledal důvod, aby postoupil tuto věc Ústavnímu soudu, jak navrhuje stěžovatelé.

VI. Posouzení kumulativních vlivů

Posouzení krajským soudem

[45] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku připomněl, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku pouze korigoval závěry, které krajský soud uvedl ve svém prvním rozsudku. Ve své podstatě ale Nejvyšší správní soud potvrdil původní závěry krajského soudu. Krajský soud tedy „stejně jako ve svém prvním rozsudku souhlasí s odpůrcem, že silnice I/40 a I/52 nemusely být předmětem posouzení SEA, protože nejsou novým zdrojem znečištění. Již jsou v místě přítomné. Tvoří tzv. pozadí, které hraje roli jen pro přípustnost přivedení nového zdroje odhadovaného navýšení imisí“ (bod 133 nyní napadeného rozsudku). Dále krajský soud ocitoval body 98 až 103 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť tyto body postavily najisto řadu relevantních otázek a krajský soud jimi byl vázán. Tehdy soud korigoval závěry krajského soudu jednak v otázce aplikovatelnosti rozsudku ZÚR JMK 2011 na nyní projednávanou věc (rozsudek NSS z 21. 6. 2012, čj. 1 Ao 7/2011-526, ZÚR JMK 2011, č. 2698/2012 Sb. NSS). Soud také korigoval krajský soud v tom, že se posouzení SEA nezabývalo kompenzačními opatřeními pro výše uvedené silnice. Jinak ale soud ve své podstatě potvrdil tehdy napadené závěry krajského soudu.

Kasační stížnost

[46] Stěžovatelé nesouhlasí s konstatováním krajského soudu z bodu 133 nyní napadeného rozsudku (citace v bodě [45] tohoto rozsudku). Tento závěr krajského soudu je totiž v rozporu s tím, jak pojem kumulativních vlivů definuje rozsudek ZÚR JMK 2011, zejména ve svých bodech 62 až 73. Kromě všech současných zdrojů imisí musel ÚP Mikulov vyhodnotit také imise všech plánovaných záměrů. Vliv již existujících zdrojů přitom nelze považovat za konstantně dané pozadí, neboť jejich vliv se může v průběhu let měnit. K dodržení imisních limitů je tedy třeba stanovit i budoucí zátěž již existujících zdrojů, a tu posoudit v rámci SEA i NATURA 2000. Stěžovatelé následně na stranách 28 a 29 doplnění kasační stížnosti převzali text ze stran 16 až 18 první kasační stížnosti. Závěrem pak stěžovatelé, nad rámec textu první kasační stížnosti, navrhli soudu, aby předložil Soudnímu dvoru EU tři předběžné otázky (tyto otázky ocitoval soud v bodě [53] tohoto rozsudku, neboť tyto otázky stěžovatelé navrhli také v další části kasační stížnosti).

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[47] Nejvyšší správní soud se již v bodě 98 svého zrušujícího rozsudku zabýval formulací, kterou krajský soud použil také v bodě 133 nyní napadeného rozsudku, resp. v bodě 65 svého prvního rozsudku (citace v bodě [45] tohoto rozsudku). Ačkoliv tehdy soud shledal, že tato formulace se může jevit jako nepřesná, tak zároveň konstatoval, že ze strany krajského soudu šlo o v zásadě správnou úvahu. Pro podrobnosti tedy soud odkazuje na bod 98 svého zrušujícího rozsudku, kde shledal, že posouzení SEA zahrnuje i již existující silnice jako základ pro výpočty předpokládaných imisí. Blíže se však soud touto částí kasační argumentace nebude zabývat, neboť její podstatu již vypořádal ve svém zrušujícím rozsudku a není oprávněn své závěry nově přehodnocovat (bod [8] tohoto rozsudku). Totéž platí i pro tu část textu kasační stížnosti, kterou stěžovatelé pouze převzali z první kasační stížnosti,

neboť i tu již soud vypořádal ve svém zrušujícím rozsudku. Protože je tento okruh kasační argumentace nepřipustný, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu zvažovat položení předběžné otázky (viz také bod [56] tohoto rozsudku).

VII. Vliv dálnice D52 na krajinu a chráněná panoramata

Posouzení krajským soudem

[48] Krajský soud posoudil tuto otázku v bodech 141 až 145 nyní napadeného rozsudku stejně jako v bodech 66 až 70 svého prvního rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž aproboval tuto část prvního rozsudku krajského soudu v bodech 109 až 113 zrušujícího rozsudku. K otázce ochrany krajiny a panoramatu Mikulova citoval krajský soud z posouzení SEA a z odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti ÚP Mikulov, jelikož se ztotožnil s jejich závěry. Umístění budoucích záměrů přitom respektuje relevantní charakteristiky ochrany krajiny. Jde-li o lokalitu „Slanisko v trojúhelníku“, tak z rozhodnutí o námitkách vyplývá, že v současnosti nejsou naplněny podmínky pro vyhlášení této lokality za evropsky významnou lokalitu. Tato lokalita by měla být překlenuta estakádou. Argumentace stěžovatelů ohledně výnosu Ministerstva kultury z roku 1982 je příliš obecná. Estakáda sice může narušit výhled na panorama Mikulova, nicméně k hledání co nejméně narušující podoby estakády má správně dojít až v rámci povolovacího řízení.

Kasační stížnost

[49] Stěžovatelé odkazují na judikaturu Soudního dvora EU (rozsudek z 7. 6. 2018, ve věci C-160/17, *Thybaut*) a publikaci Evropské komise [European Commission: Directorate-General for Environment, *Environmental assessment of certain plans and programmes – Directive 2001/42/EC ('SEA' Directive) rulings of the Court of Justice of the European Union*, Publications Office of the European Union, 2022]. Z nich vyplývá, že v rámci posouzení SEA se nelze zcela odkázat na posouzení EIA, neboť tato posouzení se vztahují k odlišným environmentálním aspektům. Ve vztahu k ÚP Mikulov to znamená, že ten nemůže vycházet z posouzení EIA z roku 2005 (bod 101 zrušujícího rozsudku NSS), neboť to používalo zastaralé metody posuzování. Pokud jde o prodloužení tohoto posouzení z roku 2016, tak to stanovilo podmínku č. 38, dle které by dálnice D52 měla přednostně vést v krajinných zářezech tak, aby se minimalizoval vliv dálnice na panorama Mikulova a Pavlovských vrchů. Slovo „přednostně“ nic nemění na skutečnosti, že tuto podmínku je nutné respektovat. Pokud jde o estakádu nad chráněnou lokalitou Slanisko v trojúhelníku, tak tento problém by se dal vyřešit tím, že by se poloha dálnice D52 posunula více na západ. K úplnosti je však třeba dodat, že posouzení EIA z roku 2016 není úplné, a proto Ředitelství silnic a dálnic přistoupilo k vypracování nového posouzení EIA, které však zatím nebylo dokončeno (pozn. NSS: v době doplnění kasační stížnosti). Přezkum takového posouzení pak bude možný pouze v tzv. navazujícím řízení. V každém případě ale platí, že ÚP Mikulov nedostatečně vyhodnotil svůj vliv na krajinný ráz. Stěžovatelé dále na straně 31 doplnění kasační stížnosti převzali text ze strany 18 první kasační stížnosti. Tento text parafrázoval Nejvyšší správní soud v bodě 107 svého zrušujícího rozsudku.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[50] Nejvyšší správní soud v bodech 109 až 112 svého zrušujícího rozsudku shledal, že ÚP Mikulov je v souladu s posouzením EIA z roku 2016. Stěžovatelé nyní tento závěr zpochybňují. V tomto ohledu však obecně platí, že Nejvyšší správní soud je vázán svými závěry, které vyslovil v předcházejícím rozsudku v téže věci. Své předchozí závěry by soud mohl překonat pouze v situaci, kdy by o rozhodné právní otázce rozhodl jinak Ústavní soud, Soudní dvůr EU, Evropský soud pro lidská práva či rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (z právní věty usnesení rozšířeného senátu NSS z 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). K takovému posunu v rozhodování však nedošlo, resp. stěžovatelé na žádný takový posun neupozorňují. Tato část kasační argumentace je proto nepřipustná. Soud tedy v takovém případě nemůže učinit opětovný věcný přezkum otázky, zda ÚP Mikulov ob stojí z hlediska svého vlivu na chráněná krajinná panoramata. Pokud jde o námitku, že vzhledem k ochraně panoramat by dálnice D52 mohla a měla vést jinudy, tak tu stěžovatelé neuplatnili v první kasační stížnosti, ačkoliv ji uplatnit mohli. Tato námitka je proto nepřipustná (bod [8] tohoto rozsudku). Pokud jde o tu část kasační argumentace, jejíž text stěžovatelé převzali z první kasační stížnosti, tak tu již Nejvyšší správní soud vypořádal ve svém zrušujícím rozsudku. Znovu se jí proto zabývat nebude.

VIII. Posouzení vlivů na hluk a ovzduší

Posouzení krajským soudem

[51] Krajský soud posoudil tuto otázku v bodech 147 až 153 nyní napadeného rozsudku stejným způsobem jako v bodech 71 až 73 svého prvního rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž aproboval tuto část prvního rozsudku krajského soudu v bodech 122 až 127 svého zrušujícího rozsudku. Krajský soud ocitoval příslušnou pasáž z posouzení SEA a konstatoval, že to se otázkou hluku sice zabývá, ale vzhledem ke své povaze přenechává konkrétní posouzení hlučnosti na zvláštní studii. Odpůrce si tedy takovou studii nechal zpracovat a tím získal dostatečné podklady pro rozhodování o ÚP Mikulov. Stěžovatelé sice namítali, že tato studie trpí věcnými a procesními vadami, nicméně žádné konkrétní vady neuvedli. Obdobně si odpůrce nechal zpracovat rozptylovou studii, která opět poskytla dostatečné množství informací pro rozhodování. Stěžovatelé namítají, že se mělo postupovat v souladu s obecným požadavkem na snižování množství emisí. Dle krajského soudu však stěžovatelé nepoukazují na žádné konkrétní skutečnosti, které by ÚP Mikulov v tomto ohledu porušoval. Zároveň ani nevznesli argumenty, proč by posouzení SEA nemohlo odkazovat na zvlášť zpracované studie.

Kasační stížnost

[52] Stěžovatelé setrvávají na své argumentaci. Stěžovatelé nejprve nesouhlasí s tím, že by jejich námitka ohledně hlukové studie byla příliš obecná. Námitky stěžovatelů naopak byly dostatečné (stěžovatelé citují ze stran 50 a 51 návrhu, resp. z bodu IV.1.9 návrhu). V době, kdy byla objednáвана a vypracováвана sporná hluková studie, již proběhla transpozice novely směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/49/ES o hodnocení a řízení hluku ve venkovním prostředí (dále jen „směrnice o hodnocení hluku“). Tato novela změnila i přípustné metodiky pro měření hluku, avšak sporná hluková studie stále používala ty staré metodiky. Dále platí, že o existenci této studie se stěžovatelé dozvěděli díky registru smluv, nicméně na webových stránkách města, kde je ÚP Mikulov zveřejněn, tato hluková studie

stále zveřejněna není. Tato hluková studie není součástí posouzení SEA, což může ovlivnit podobu kompenzačních opatření, které SEA musí navrhnout. Tyto vady jsou důvodem pro zrušení ÚP Mikulov. Krajský soud neověřil tuto věc ve správním spise. Stěžovatelé se dále odkázali na svoji argumentaci z předchozí kasační stížnosti a na straně 34 až 37 doplnění kasační stížnosti převzali text ze strany 19 až 22 první kasační stížnosti (včetně návrhu na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU). Tento text parafrázoval Nejvyšší správní soud v bodech 116 až 118 svého zrušujícího rozsudku.

[53] Vzhledem k úzkému vztahu mezi hodnocením hlučnosti a hodnocením SEA stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru EU tyto tři předběžné otázky (tyto předběžné otázky navrhují stěžovatelé také v té části kasační stížnosti, v níž brojí proti posouzení kumulativních vlivů):

1) *Bylo při pořizování konkrétní územně plánovací dokumentace, územního plánu pro město Mikulov, v dané době možné vyhodnotit vlivy hluku metodou nerespektující tzv. společné metody hodnocení hluku z dopravy dle Směrnice Komise (EU) ze dne 19. května 2015 o stanovení společných metod hodnocení hluku podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/49/ES?*

2) *Bylo možno neprovést ve vyhodnocení SEA zjištění kumulativních vlivů hlučnosti pro dobu po realizaci obsahu konkrétní územně plánovací dokumentace, územního plánu pro město Mikulov, a následně bez veřejného projednání pořídit hlukovou studii, jejíž konkrétní výsledky nebyly zahrnuty do vlastního vyhodnocení SEA a Územní plán města Mikulova byl jeho Zastupitelstvem vydán? Mohl se takový územní plán města stát právně účinným?*

3) *Je možné vyhodnocovat kumulativní vlivy hlučnosti v SEA tak, že se určí stávající stav, ten se označí jako „pozadí“ a pro predikci vlivů v SEA se vyhodnotí jen vlivy realizace nových záměrů pro časový horizont v **budoucnosti** a k tomu se připočítá „pozadí“ určené pro **současný** stav?*

(zvýraznění doplněno stěžovateli)

[54] Pokud jde o rozptylovou studii (vlivy na ovzduší), tak stěžovatelé nejprve převzali svoji argumentaci ze strany 22 první kasační stížnosti. Následně vysvětlili, že nedostatky, které se vztahují k hlukové studii, platí také pro rozptylovou studii. Obě tyto studie by přitom měly pracovat se stejnými daty o dopravní intenzitě (stěžovatelé citují z příslušných uniijních směrnic). Závěrem stěžovatelé citují z příslušných částí svého návrhu.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[55] Tou částí kasační argumentace, která se týká hlukové studie, se již Nejvyšší správní soud zabýval v bodech 122 až 127 svého zrušujícího rozsudku. Již tehdy soud shledal, že příslušná návrhová námitka stěžovatelů byla příliš obecná a vysvětlil, proč nepoložil předběžnou otázku ohledně směrnice o hodnocení hluku. Tehdy také soud konstatoval, že sporná hluková studie je součástí správního spisu, je zmiňována v odůvodnění ÚP Mikulov a nezakládá nezákonnost posouzení SEA. Jak již soud vysvětlil v bodě [50] tohoto rozsudku, těmito svými předchozími závěry je soud vázán, přičemž v tomto ohledu nenastaly žádné okolnosti, kvůli kterým by soud musel své předchozí závěry přehodnotit. Soud se tak dále

pokračování

nebude těmito námitkami zabývat. Nad rámec nutného soud konstatuje, že sporná hluková studie je součástí správního spisu. Jako správní spis přitom v tomto ohledu není myšlena webová verze ÚP Mikulov, která je dostupná na internetových stránkách odpůrce, ale fyzický (papírový) spis. Stěžovatelé přitom zjevně jsou seznámeni s obsahem této studie. Ačkoliv tedy soud souhlasí se stěžovateli v tom, že zveřejnění také této studie na internetu by mohlo přispět k transparentnosti územního plánování, tak neshledal důvod k tomu, aby kvůli této otázce zrušil také druhý rozsudek krajského soudu.

[56] Jde-li o tři nově navrhované předběžné otázky, tak k nim Nejvyšší správní soud shodně jako v bodě 50 tohoto rozsudku konstatuje, že z důvodu, že je tento okruh kasační argumentace nepřipustný, nepřísluší soudu zvažovat položení předběžné otázky. Ve vztahu k řízení o předběžné otázce to znamená, že jde o otázky, které v řízení před vnitrostátním soudem nemohly vyvstat a nejsou pro jeho rozhodnutí nezbytné (čl. 267 Smlouvy o fungování EU; obdobně také právní věta rozsudku NSS z 4. 7. 2007, čj. 3 As 22/2006-138, č. 1321/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto nebude tyto navrhované předběžné otázky předkládat Soudnímu dvoru EU.

[57] Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na námitky, které se týkají rozptylové studie, resp. kvality ovzduší. Pokud jde o tu část kasační argumentace, jejíž text stěžovatelé převzali z první kasační stížnosti, tak tuto část již soud vypořádal v bodě 126 svého zrušujícího rozsudku. Tato část argumentace je proto nepřipustná (bod [8] tohoto rozsudku). Ve svém zrušujícím rozsudku soud také shledal, že příslušná část prvního rozsudku krajského soudu je přezkoumatelná (jinak by soud příslušnou část tehdy napadeného rozsudku neaproboval). Jestliže tedy krajský soud i nyní setrvává na svém původním vypořádání, tak ani nyní soud neshledává (a ani nemůže shledat), že by tato část nyní napadeného rozsudku byla nepřezkoumatelná. Pokud jde o tu část argumentace, jíž stěžovatelé upozorňují na společné vady hlukové a rozptylové studie, tak tu stěžovatelé uplatňují až ve druhé kasační stížnosti, ačkoliv ji mohli uplatnit již v té první. Soud proto považuje i tuto část argumentace za nepřipustnou a věcně se jí nezabýval (bod [8] tohoto rozsudku).

IX. Splnění úkolů, které byly pro ÚP Mikulov vytyčeny v rámci ZÚR JMK

Posouzení krajským soudem

[58] Krajský soud úvodem v bodu 169 nyní napadeného rozsudku vyjmenoval úkoly, které dle ZÚR JMK mají být v rámci ÚP Mikulov dále zpřesněny. V tomto ohledu již Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku shledal, že ÚP Mikulov tyto úkoly splnil (Nejvyšší správní soud se nezabýval pouze zpřesněním koridoru pro dálnici D52, neboť tou se musel krajský soud zabývat znovu – viz otázka šíře koridoru Z74). Krajský soud proto dále v bodech 171 až 178 nyní napadeného rozsudku pouze ocitoval body 152 až 156 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Dle zrušujícího rozsudku platí, že ÚP Mikulov tyto cíle vymezil. Dále platí, že ÚP Mikulov naplnil cíle ohledně minimalizace vlivu dálnice D52 na zastavěná území, resp. ohledně snížení vlivu transitzní dopravy na zastavěná území. ÚP Mikulov taktéž naplnil úkoly ohledně minimalizace vlivů ploch Z74 a Z75 na CHKO Pálava, resp. na ptačí oblast Pálava. Pokud jde o silnici na Pohořelice, tak tou se posouzení SEA také zabývalo.

Kasační stížnost

[59] Pokud jde o první napadený rozsudek a jeho relevantní bod 82, tak stěžovatelé mají za to, že krajský soud v něm danou část návrhové argumentace nevypořádal. Ani v bodech 171 až 176 nyní napadeného rozsudku však krajský soud návrhové body dle stěžovatelů nevypořádal. Stěžovatelé nejprve ocitovaly úkoly, které pro ÚP Mikulov stanovily ZÚR JMK na straně 45 svého výroku a připomněli, jaké úkoly ÚP Mikulov dle jejich názoru nenaplnil.

[60] Krajský soud v bodě 171 nyní napadeného rozsudku uvedl, že ÚP Mikulov vyjmenovává na straně 44 svého odůvodnění priority, které pro něj stanovily ZÚR JMK. Stěžovatelé však mají za to, že na této straně se nachází pouze požadavky na obsah ÚP Mikulov. Pokud jde o stranu 41 posouzení SEA, kde by tyto priority měly být také údajně vyjmenovány, tak tam se nacházejí pouze obecné priority pro Jihomoravský kraj. Konkrétní úkoly, které ZÚR JMK stanovily na straně 46 bodu b) svého výroku (tj. zpřesnění koridoru pro dálnici D52 za účelem snížení jejího vlivu na obytnou zástavbu či zvláště chráněná území), však tyto odkazované strany neobsahují.

[61] Stěžovatelé dále citují z bodu 172 nyní napadeného rozsudku a konstatují, že tento bod nepřináší reálnou odpověď na námitku, zda tedy došlo k náležité optimalizaci koridoru pro dálnici D52. Stěžovatelé tedy mají za to, že k optimalizaci nedošlo. V bodě 173 pak krajský soud uvedl, že minimalizace zásahů dálnice D52 do obytné zástavby by se měla precizně řešit až v následných povolovacích řízeních. Stěžovatelé nicméně mají za to, že ZÚR JMK výslovně stanovilo tento úkol pro územní plány. Stěžovatelé tedy mají za to, že v rámci ÚP Mikulov nedošlo ani k této minimalizaci vlivu. K otázce minimalizace vlivu dopravy na obytnou zástavbu krajský soud dále v bodě 174 uvedl, že tato minimalizace plyne již z toho, že díky dálnici D52 a propojce na Sedlec bude doprava odvedena ze zastavěných částí města. Stěžovatelé mají nicméně za to, že ÚP Mikulov neobsahuje žádný důkaz o tom, jak by se měly změnit reálné toky dopravy. Stěžovatelé dále nerozumí tomu, co je věcným obsahem bodu 175 nyní napadeného rozsudku, který se jinak týká posouzení hluku. Jak již stěžovatelé vysvětlili výše, způsob posouzení hluku v rámci ÚP Mikulov je v rozporu s právními předpisy. ÚP Mikulov se nezabýval otázkou splnění hlukových limitů. Pokud jde o bod 176, v němž se krajský soud zabýval minimalizací vlivů na CHKO Pálava a ptačí oblast Pálava, tak stěžovatelé jej mají za nesrozumitelný a nekonkrétní.

[62] Stěžovatelé tedy mají za to, že krajský soud se ani v nyní napadeném rozsudku řádně nezabýval tímto okruhem námitek. Stěžovatelé tedy dále na stranách 41 až 43 doplnění kasační stížnosti převzali (s drobnými úpravami) text ze stran 25 až 27 první kasační stížnosti. Pokud jde o úkoly, které pro ÚP Mikulov stanovilo posouzení SEA pro ZÚR JMK, tak stěžovatelé na stranách 43 a 44 doplnění kasační stížnosti převzali text své argumentace ze stran 27 a 28 první kasační stížnosti. Oproti první kasační stížnosti stěžovatelé nově sporují bod 170 nyní napadeného rozsudku, který krajský soud převzal z bodu 83 svého prvního rozsudku. Tento bod považují stěžovatelé za nedostatečné vypořádání otázky, zda ÚP Mikulov splnil úkoly, které mu stanovilo posouzení SEA pro ZÚR JMK. Stěžovatelé rovněž, na straně 44 doplnění kasační stížnosti, převzali svoji argumentaci ze strany 28 první kasační stížnosti, která se týká vztahu posouzení SEA a silnice na Pohořelice. V této otázce považují stěžovatelé nyní napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Závěrem stěžovatelé opakuji

pokračování

svoji argumentaci, která se obecně vztahuje k nepřezkoumatelnosti přezkoumávaných rozhodnutí krajských soudů (strany 34 a 35 první kasační stížnosti) a odkazují na bod 708 rozsudku *ZÚR JMK 2011*, dle kterého může mít dílčí vada vliv na zákonnost celých *ZÚR*. Také stěžovatelé proto *in eventum* usilují o zrušení celého ÚP Mikulov.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[63] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že předmětem tohoto přezkumu není první rozsudek krajského soudu, nýbrž až ten nyní napadený rozsudek. Námitky ohledně vad prvního rozsudku krajského soudu se tedy mívají s nyní projednávaným předmětem a soud se jimi dále nebude zabývat (bod [9] tohoto rozsudku). Pokud jde o námitky, jimiž stěžovatelé brojí proti bodům 171 až 176 nyní napadeného rozsudku, tak platí, že text těchto bodů převzal krajský soud z bodů 152 až 156 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelé tak svými námitkami *de facto* brojí také proti zrušujícímu rozsudku. V tomto ohledu ale soud jednak připomíná, že krajský soud musel respektovat závazný právní názor zrušujícího rozsudku, a také připomíná, že soud není oprávněn k tomu, aby své předchozí závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku nyní přehodnotil (bod [50] tohoto rozsudku). Soud se proto nebude těmito námitkami znovu věcně zabývat.

[64] Soud se nebude zabývat ani těmi námitkami, jejichž text stěžovatelé převzali z první kasační stížnosti. Také těmito námitkami se totiž soud již jednou zabýval (bod [8] tohoto rozsudku). Jestliže již ve svém zrušujícím rozsudku soud shledal, že tato část prvního rozsudku krajského soudu je přezkoumatelná, pak musí obstát i nyní napadený rozsudek, neboť krajský soud převzal své předchozí závěry také do nyní napadeného rozsudku. Pokud jde o námitku proti bodu 170 nyní napadeného rozsudku, tak platí, že text tohoto bodu převzal krajský soud z bodu 83 svého prvního rozsudku. Stěžovatelé tedy mohli brojit proti tomuto závěru krajského soudu již ve své první kasační stížnosti, a proto námitka, která proti tomuto závěru brojí až nyní, je nepřijatelná (bod [8] tohoto rozsudku).

[65] Soud proto uzavírá, že shledal nyní napadený rozsudek krajského soudu přezkoumatelným. Soud tedy nepřistoupil jak ke zrušení tohoto přezkoumávaného rozsudku, tak ani ke zrušení části či případně celého ÚP Mikulov.

X. Závěr a náklady řízení

[66] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[67] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé ve věci neměli úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

[68] O náhradě nákladů procesně úspěšného odpůrce rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu z 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Nejvyšší správní soud neshledal

výjimečné okolnosti, které by přiznání náhrady nákladů odpůrci mohly odůvodnit, a to s ohledem na to, že odpůrce je městem, které disponuje městským úřadem s rozšířenou působností, který je též úřadem územního plánování, a disponuje proto pracovníky schopnými práva odpůrce u soudu účinně zastupovat (obdobně rozsudek NSS z 21. 2. 2024, čj. 4 As 81/2023-32, bod 29).

[69] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2025 (viz čl. XI, část sedmá zákona č. 314/2025 Sb.) v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci taková povinnost soudem uložena nebyla. Soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístež jí náhradu nákladů řízení přiznat. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu